अत्रान्तरे प्रबुद्धा सा राजपुत्री निशाक्षये ।
भर्तारं तमपश्यन्ती विषादं सहसागमत् ॥ १५४ ॥
उत्थाय चान्तिकं मातुः प्रस्खलद्भिः पदैर्ययौ ।
विह्वला सा गलद्बाष्पतरंगितविलोचना ॥ १५५ ॥
स पतिर्मे गतः क्वापि रात्राविति च मातरं ।
आत्मापराधसभया सानुतापा च साभ्यधात् ॥ १५६ ॥
ततस्तन्मातरि स्नेहात्संभ्रान्तायां क्रमेण तद् ।
बुद्ध्वा राज्ञापि तत्रेत्य परमाकुलतामगात् ॥ १५७ ॥
ज्ञाने श्मशानवास्यं तद्गतो ऽसौ देवतागृहं ।
इत्युक्तो राजसुतया राज्ञा तत्र स्वयं ययौ ॥ १५८ ॥
तत्र विद्याधरीविद्याप्रभावेन तिरोहितं ।
विचित्यापि न लेभे तं स क्षितीशो विदूषकं ॥ १५९ ॥
ततो राज्ञि परावृत्ते निराशां तां नृपात्मजां ।
देहत्यागोन्मुखीमेत्य ज्ञानी को ऽप्यब्रवीदिदं ॥ १६० ॥
नारिष्टशङ्का कर्तव्या स हि ते वर्तते पतिः ।
युक्तो दिव्येन भोगेन त्वामुपैष्यति चाचिरात् ॥ १६१ ॥
तच्छ्रुत्वा राजपुत्री सा धारयामास जीवितं ।
हृदि प्रविष्टया हृद्यं तत्प्रत्यागमवाञ्छया ॥ १६२ ॥
विदूषकस्यापि ततस्तिष्ठतस्तत्र तां प्रियां ।
भद्रां योगेश्वरी नाम सखी काचिदुपाययौ ॥ १६३ ॥
उपेत्य स रहस्येनामिदं भद्रामथाब्रवीत् ।
सखि मानुषसंसर्गात्क्रुद्धा विद्याधरास्त्वयि ॥ १६४ ॥
पापं च ते चिकीर्षन्ति तदितो गम्यतां त्वया ।
अस्ति पूर्वाम्बुधेः पारे पुरं कार्कोटकाभिधं ॥ १६५ ॥